

Číslo 12.

P - JAKO PUNK PODRUHÉ

/dokončení článku z čísla 10./

Jsme květiny v popelnicích
Jsme jeď ve vašich lidských strojích

/ Sex Pistols/

Pro konzumní společenství zaběhnuté v USA a Západní Evropě jsou vyznavači punku nebezpeční zejména ze dvou důvodů. Nejmarkantnějším antikonzumním projevem je bezprostřední činnost namířená proti dočasným výdobytkům člověka. Hlavním opěrným sloupem averze vůči materiálnímu schématu existence se jeví tzv. "vandalismus beztržního charakteru", přičemž termín "beztržní" je zde bran v "klasickém" úsu, čili ve smyslu nerozlišitelnosti vztahu poškozeného k výrobním prostředkům. Útokům podléhají jak státní, tak i soukromé majetky, což koriguje argumenty těch, kdo by rádi viděli punk na straně levicových sil, k čemuž svádí především punkový ateismus pojednávány již dříve. Aby se z ateistického podhoubí vyvinul jistý typ levicové organizace musí dojít k nalezení Boha v pozvednutí životní úrovně co nejširších vrstev obyvatelstva a to je punku cizí. K tomuto východisku /a tím tedy i k úniku z punkové základny/ inklinovali např. Clash na sklonku své umělecké kariéry /LP "Sandinista"/. Zaměňovat punk s levicovými hnutími je proto naprosto mylnou představou a to i z toho důvodu, že mnohé levicové proudy jsou teistické. Vandalismus s třídní nálepkou charakterizuje naproti tomu ultralevičácké strany a je-li zaměřen proti nepohodlným osobám, hovoříme pak o terorismu. Jak třídní vandalismus tak i terorismus představují produkty zápasu o moc, pro které ultralevicové skupiny volí násilnou formu. Jenže punkerům přece nejde o převzetí žádné moci, takže jejich terorismus nemusí nutně likvidovat vytypované osoby. Opět se nabízí ono "nevím co chci, ale vím jak to ho dosáhnout. Chci ničit kolemjdoucí..." V tomto prohlášení bere za své jakákoliv snaha naroubovat na punk politické praktiky. Vše lidské pachtění je v tomto výroku postaveno na hlavu - lidé totiž obvykle nejprve vědí co chtějí ale neví, jak toho dosáhnout. Hledají tedy různé způsoby, ať již mírové, podle násilné, poctivé a podle nich se mohou sdružovat do jednotlivých formací. Je stliže ale nevím co chci, pak již nemusím dále nic rozhodovat - pak vím přesně, co dělat. Osvobodit se od organizovanosti, zbavit se morálních zábran, žít naprosto po svém, oddat se filosofii punku až po ono "ničení kolemjdoucích" - takdo by mohl namítnout, že už výše uvedený postup je jakýmsi cílem nebo programem, tedy že osoba takhle žijící v podstatě ví, co chce. Musíme ovšem chápat následné posloupnosti: primárním postojem je ono "nevím co chci" a až pak sklouzává život mezi hranice onoho "pseudoprogramu" /nejedná se o program, nýbrž o nevyhnutelný následek primární báze, o následek, který už není vůbec závislý na volbě dané osoby, zatímco skutečný program na ní závislý je už svou podstatou/. Zbývá dodat, že "nevím, co chci" není ještě zárukou punkového přesvědčení. Tuto premisu je nutno doplnit formulí: "nechci hledat co chci," činně teprve dospějeme k determinovanému pojetí punkového: "vím jak to ho dosáhnout." Patří k lidské přirozenosti, že ti, kdo ztratí nebo nenalézají cíl, jaksi automaticky se snaží nalézt jej a záleží jen na jedinečnosti jejich osobnosti, do jaké míry si uvědomí, že hledají cíl pro samotný cíl, že jejich námaha je samoučelná. Je-li lidstvo rozděleno na dva tábory - na ty, kteří jsou ponořeni do své práce nebo zaujati něčím natolik, že se nepotřebují zabývat relacemi ega a společnosti, života a smrti- a na ty, kteří hledají něco, co by je zix doživotně naplnilo, pak punkeři vytváří třetí tábor vědomi

si toho, že otázky neřešitelné lidským rozumem zlikvidují v samém zárodku chuť uniknout od nich do reality umělého života s umělými výslednicemi snah.

Druhý varující faktor punkové revoluce v západních podmínkách spočívá ve skrytém působení na integritu osobnosti člověka. Nejsnáze poznávají vlivu punkových ideálů právě ti z toho druhého tábora, tedy lidé, jímž se život začíná vymýkat z rukou a začínají v plném rozsahu chápat termín času - tedy že s jeho plynutím se snižuje šance trvale se u něčeho uchytit a přestat plynoucí čas vnímat. Vývoj civilizace však spěje k urychlování myšlenkového rozvoje člověka, takže otázka času a s ní spojené nadčasové záležitosti se lidem dostávají do podvědomí jako první. Zatímco dříve se člověk nejprve upnul ke své činnosti či kariéře a pak /pokud mu zůstala energie a byl schopen skloubit ji s nabytými zkušenostmi/ se mohl už zcela vnětrně vyrovnán na základě dosažených výsledků pustit do řešení neřešitelností, dnes je tomu právě naopak. "Lidé v důsledku překotného růstu psychologického a též materiálního bohatství ztrácí příliš brzy a v nebezpečném věku ze zřetelů zařizování věcí pozemských, přičemž takovýto předčasný útek od reality podněcuje při svém dlouhodobějším působení mysl k punkovému způsobu nejprve protestu a pak i společenského "uplatnění". Modelově by se pro-růstání punkového přístupu ke skutečnosti následkem apriorních iracionálních uvažů dalo interpretovat následovně: Mám určitý prostor a interval pro seberealizaci - obě omezující kategorie se budou stále zužovat jak budu stárnout. Nenaplním-li svůj život dnes, zítra už nebudou síly, zítra mě zničí ti, kteří dnes vůbec neuvažují o své jedinečnosti a tím větší hrůze ze zužování oněch dvou dimenzí. Cni k tomu dospějí až mnohem později, pokud si toto rozhraní sebe a nicoty vůbec stačí uvědomit. A právě tyto lidé znehodnocují svůj "život", protože dosáhli postavení, které jim umožňuje takto se realizovat na úkor všech, kteří z různých příčin ustrnuli na nižší příčce společenské hierarchie. Co je vyšší a obecnější filosofie? Samozřejmě, že filosofie těch, kdož díky ní ničeho hmatatelného nedosáhli ani v politice, vědě, umění, prostě v ničem! Dějiny jsou tvořeny lidmi, kteří dokázali soustředit své schopnosti do ohniska reálných problémů, každodenních nástrah a intrik - tak tomu bylo, je a jistě i bude. Nikdy v minulosti však lidé tak časně a v tak značné intenzitě neprožívali tento "paradox neschopných". Je to výsledek a současně i čin všeobecnému pokroku, je to důkaz, že lidský subjekt se také nepozorovaně vyvíjí, naskován objektivními společenskými konvencemi.

Dá se tedy předpokládat, že punk nezemřel, prožívá jen jakousi kocovinu po opojném flámu z konce 70. let. Drmá, připraven znovu explodovat, jelikož vývoj lidstva jde nezaдрžitelně kupředu a s tímto rozmachem se vezou i sdělovacími prostředky zakamuflované symptomy prozatím individualistických modifikací "nemoci z výšin poznání". Domnívám se, že punk je prvním z nich, který se v širší míře prodrál navenek přes spleť zákonů, předpisů a demokratických svobod. Možná že zmínka o demokracii v souvislostech s punkovým hnutím se jeví jako poněkud podivná, ale řekl bych, že to byla právě demokratizace společenských zřízení, která připravila punku živnou půdu. Stačí totiž ohlédnout se do vlastních řad - mezi punkery v ČSSR, mezi hrstku mladých /pokud dnes vůbec ještě existují/ kteří zatoužili, aby o své osobní výjimečnosti informovali čs. veřejnost. Dá se ocenit, že našli sílu vyjelenit se ze společnosti totálně zpustlé a nedemokratické a dosáhnout tak dvou věcí. Za prvé - šokovat, čili jinými slovy realizovat své já a za druhé /možná instinktivně vyjádřit nesouhlas s pořádky u nás. Obrátíme-li se směrem západním, seznamáme, že: zaprvé: šokovat např. americkou společnost lze dnes jen stěží, poněvadž občané této země jsou připraveni na všechno a šok se stal běžným jevem. Konzervativnější Anglie přece jen skýtá pro excentricitu větší rozlet, je - nomže průkopníci punku vlastně neuhnanuli společnost svým zjevem, ale spíše názory a postoji k monarchistickým tradicím a k životu vůbec. Roztrhané odevy, šíra a řetězy, tyto doplňky se rozšířily až později, jako jakási poznávací znamení skupiny stejně smýšlejících lidí. Chci tím naznačit, že popud k sebe realizaci pomocí fascinování spoluobčanů, zjevem i názory, se dá uvažovat

pouze v systémech netolerantních, totalitárních, tedy nedemokratických. Za druhé: západní demokracie pochopitelně nejsou dokonalé, ale mají v sobě zabudovány mechanismy, které umožňují postupné vylepšování zastarávajících se koně. Tímto se však současně zmenšuje pole působnosti bojovníků proti systému jako takovému. Přes veškeré pozitivní změny zůstává procento těch, kteří žijí na okraji zájmu společnosti a jsou odkázáni na milost dobročinných sdružení. Demokratizační proces se netýká úzce profilovaných vrstev předčasně zestárlé mládeže z filosofii o níž jsem psal na jiném místě. Pozvedává sice společnost jako celek ale nemůže vyřešit onen diskutovaný "paradox nezhodných" a navíc mladým bere jednoho "nepřítele" za druhým. Tak není už z vojní fiasko na koho svalit - pátrání po kořenech prohry vede zákonitě dovnitř, k fixaci vlastních chyb, tedy k posílení individuality na margo kolektivního cítění. Rozkolísané vrstvy mládeže stojící na pokraji propasti zvaný punk by se mohly dát strhnout bojem za něco vyššího, bojem proti zkrstnatělým aparátům, mohly by se organizovat a potlačit tak rozpad na jednotlivce, jenomže systémových nepřátel se na Západě vyskytuje čím dál méně. Posledním velkým nepřítelem byl přízrak atomového konfliktu. Ne že by byl zcela zažehnan, ale s mírovými procesy ochabuje i aktivita mírových sdružení. Zůstává sice problém ekologie /mám teď na mysli stále tzv. rozkolísané složky společnosti/ ale i v tomto odvětví zájmu nebude -/půjde-li to tak dále/ možno nikoho z ničeho nařknout a zasvětit tak život zápasu o nějaké dílčí vítězství. Potíž je prostě v tom, že lidé potřebují výhry a čím víc je potřebují, tím více nabírají nepřátel podobu větrných mlýnů. Co nám tedy vyplývá z uvedeného srovnání punku tuzemského a zahraničního? Jen jedno jediné. Že škoslovenský punk je odvozenina, která převzala pouze povrchní znaky už zkomercializovaného punku západní proveniencie a názorově inklinovala k tendencím nezávislých iniciativ, které umocnila zvýšenou arogancí. Totalitární zřízení nemohlo vyvolat zrod punkové ideologie, protože ze svého hlediska mobilizovalo všechny síly k obraně svých pozic a tak přimělo soupeře k ~~max~~ protichůdnému postupu. Tím jen dokumentují to, co jsem si dokázat předsevzal: demokracie a punk spolu velmi úzce souvisí a to, matematicky řečeno, přímo úměrně. A pro nevěřící ještě malá odbočka: Jak známo, zavádění demokratických reforem sebou přináší i benevolentnější přístup k porušování zákonů/ viz amnestie z 1.1.1990 v ČSSR/ nebo zrušení trestů smrti ve většině zemí Západní Evropy a států USA/. Dá se očekávat, že tento kurs bude i nadále zachován. Podívejme se v těchto souvislostech na punkového ničitele. Již se zbavil materiálních zábran a v tom, aby nezakročil krakem prvním chodci, který mu bude nesympatický, mu zabráni pouze obava z následného trestu. Samozřejmě - když ni nemá smysl - tak ani trest nemá smysl - vlastní absolutní trest může být jen plnění neodvratného pocitu "krásného prázdna", jenže právě umírněnější posuzování deliktů svádí mnoho váhajících a rozkolísaných k činům - to je neodiskutovatelné. Punkovému řázení nahrává i nižší pravděpodobnost, že aktéři zločinů budou dopadeni, neboť téžistě zájmu policie se přesouvá do boje proti organizovanému zločinu. Punkovi válečníci však nejsou spojeni žádnými organizačními pouty - bijí se o vítězství prázdnoty na vlastní pěst a každé z nich naoko jednotné shromáždění není ničím jiným, než víceméně náhodným střetnutím individualit. Na druhé straně antikolektivní, spíše intuitivní než uvědomělý přístup punkerů k formám boje se společenskými strukturami ulehčuje organům státní moci neutralizaci celého hnutí. Prvky anarchie, silnější než u klasických anarchistů, nedovolují punku vytvářet stratifikační linie a odpovídat na tlak oficiálních orgánů adekvátní obranou svých zájmů. Tdalo by se tedy, že punku již skutečně odzvonilo jednou provždy. Co mě vlastně opravňuje vyslovovat hypotézy, že punk se za čas přihlásí s novou silou o slovo? Především nestejnomyšlný růst nároků obyvatelstva a růst možností světové ekonomiky a vždy uspokojovat je, což se promítá do oblasti materiálního zabezpečení a duchovního naplnění života. Obě sféry jsou přitom spojeny a dobami - materiální bída směřuje ke hledání spásy v duchovním světě /pokud n to jedinec má a to dnes platí stále v širší míře/ a naopak - vznašení se v imaginacích způsobuje většinou materiální úpadek. Jestliže dnešní mládež nůž

získat zkušenosti a přehled o všem co je čeká během puberty, ztrácí cíle pro zbytek života a tíhne spíše k pátrání po vyšších cílech, šli k existenčnímu krachu. Když mě už v 18 letech nemůže nic překvapit a zaujmout, je přirozené, že volím útěk do jiného prostředí, kde bych mohl něco vzrušujícího najít. Tiskám-li vnitřní pocit nasycenosti světem později, mám aspoň co hodnotit a také si člověk více uvědomí přítomnost blízkící se smrti, takže často hledá východiště v náboženství, které jej dokáže udržet ve stavu společenského stále prospěšném. V 18 letech je ovšem cesta k Bohu obtížnější. V 60. a 70. letech od ní odváděla spousta odboček /generační vzpoura, boj za mír, nacionalistické vášně, rokenrol, umění apod./ - dnes z těchto cest zůstaly jen trosky a tak se naskytla šance pro punk, který se stal v určitých vrstvách mládeže jedinou alternativou postavenou proti alternativě náboženství. Významnou roli v proniknutí punku do takového ideového vakua sehrála i nedůvěra revolucionářů v revoluci. Poučení předchozími generacemi rebelů dospělo punkeři k přesvědčení, že mezi rebellem a potlačovatelem rebelie je jediný rozdíl - věkový. Tím přišla zkrátka touha změnit svět, jenže žít v nezměnném světě - to bylo nesnesitelné! Proto přišel punk, aby demontoval to, co nelze zdokonalit, přičemž přímočarý avizovaný postup vedl k sebestrukci, o níž se postaral buď punker osobně nebo ruka zákona.

Punk byl umlčen tím, že ti dříve narození nepoužili ani tak násilí, jako vstřebání jeho extrémů do systematizované společnosti. Párty snobů v sešpendlených oblecích svědčily o redukci punku na módní výstřelek. Jednalo se o promyšlenou asimilaci punku a jeho otupení na únosnou společenskou mez. Důležitá však je, že "zkrocení punku" proběhlo jen prostřednictvím transformace nejextravagantnějších jevů a nezasahlo podstatu punku, poněvadž jeho šílivelnost a křiklavost ukryla pod sebou hlubší společenské rozpory a napětí. Ani když punk ustoupil z centra zájmu, nevznikly odborné studie, zabývající se problematikou punku jako celku, ne popisné, ale analyticky. Je možné, že takové knihy existují, ale k našinci asi sotva kdy naleznou cestu. Znáci zdroje se pokoušely dát punku punc odnože levého marxismu, nebo svádět příčiny jeho vzniku na neutěšené poměry v U.K. Nyní, kdy by se dalo o problém otevřeně psát, je punková tematika poněkud neatraktivní, protože ztratila na popularitě na Západě a mechanismus přejímání módy zůstane u nás zřejmě ještě dlouho zachován. Skutečnost, že schází erudovaný rozbor kořenů punku svědčí o nedůsledném potření myšlenkové platformy hnutí. Vypadá to, jakoby někdo onemocněl nakažlivou chorobou, lékaři jej sice vyléčili, ale nikdo nedokázal odpovědět, co to bylo za nemoc a zda se může či nemůže vrátit. Možná, že v tomto případě je lépe vyhnout se pátrání po příčinách zrodu punku nebo je vysvětlit na bázi třídního boje, protože přiblížit se k nim by znamenalo stanout před nerozluštitelnými problémy zasahujícími podstatně do chodu a řízení soudobých režimů. Snad je tato skepse předčasná a lidstvo čeká nové, pro nás dosud irecionální cíle, které substituují odumřelé a lidskými omyly i pudy poznamenané formy zaujetí člověka, aby jej odvedly od nerozluštitelných záhad zásadního významu. Z materialistického hlediska by mohlo jít například o navázání kontaktů s mimozemšťany - z idealistického pak příchod "nového Krista". Zatím ovšem nic nenasvědčuje genezi problémů odpovídajících duchovní úrovni lidstva a proto se šiky destruktorů chystají obsadit pole působnosti vyklizená starými formami snažení. Neboť tak jako je AIDS jednou hranou Damoklova meče vystřelenou morálním úpadkem z nadbytku, tak je punk hranou protější, jejíž ostří zakaluje krize ducha z přemíry poznání limit vědění za něž nelze jít. Obě hrany jsou propojeny a meč visí nad civilizací a zda se, že není v lidských silách zabránit jeho pádu.

J.M.C.

1991 /futurologická dílna/

zatím více a při zdi, ale její stopy jsou jen o něco trošič-
nější. Zapadlá spotřební kultura. / puritanských K/STACH
vyšel první poster /čtinský znarodnělý na SUPER PLAKÁT/,
trazicové zoraně valí jid delší dobu líčivý jed, který se
v našich telech rozleze, jakmile nám doopravdy zrudne obchod-
nícká podstrčí stít - parabolickou anténu - na přijatelný
důvěr. Jen malá televizní exkurze do programu :

K I INÁLNÍ PŘETROUBLOSTI - Hodina tvrdých mužů, Michal
Ortík,

SAPOČÁLNÍ KOMEDIE S PŘÍCHUTÍ SVĚTALÉHO PIVA - dva ránsí-
cí bratři vyklízají pole,

HOPORY - krzký svatecčan, št, ri v přísarce rakvi,

PORNO - žena za sedm milionu dolarů, musí to být dobní
sestra,

MEMOSBKUÁLNÍ PORNO - nyní se honí také s Parkerem,
a ty nepnebezpečnější nakonec :

GRINÁLI, KTERÉ KALKULUJÍ S MOGOVOU ZÁVISLOSTÍ - denverský
klan, sousedě. Proti nim je nemocnice na kraji normalizace
spantovou klintičkou.

Doopr, nemusíme se na televizi dívat /ID ve své praktické
příloze připravuje nemarocný návod na výrobu kapesní rušičky
televizního signálu/, ale televize je jen špičkou ledovce.

Příjde reki na. Na všech našich spinavých nadržích se roz-
valí nambatice, které budou skakat do van plných makaronů,
dosud neškodné krabičky zapalek nás budou poučovat v mateřšti-
ně o výhodách nového krému proti nemoroidům. Schránky se začnou
plnit ukecanými oslavami sílice zadových svalů. A ty úšlehy.
A to množství.

Sam, kde není prodělečně nalepit na každý odpadkový koš
světlou reklamou na zubní desodorant, není ztratové psychologicky
zlonit tvrdit duchy. Společka nedovře Naší rodinu, protože
uvnitř časopisu je přeložená Samantha Fox a celkem líčivý
western povědenné zapasoci na diváky, aby nezapomněli doplatit
měsíční splátku pojistného.

Předchozí s udržovací saginaty naše názory na politiku,
ale celkem na bylo je no, jaký bude vstan v denním izolaci
a vodním utracení. V blízké budoucnosti to bude naopak.

Proto se otužujte, přijdou krázy.

Těmto o tom uvážovat, aniž by člověk ze sebe dělal jasno-
báveno naška, ale - bude to znamenat rozvoj nebo úpadek pod-
zemí? Nazkoupane se ztrata ducha pospolitosti, tak nejenně
vyvolávají poči bezpečnosti z jedné strany a nebezpečí ze stra-
ny druhé. Nechce probíhat sennat spoustu perfektních kazet,
drobných blak a vytananych světla /" / náš obecní úřad
z vás udělá násilná, ze vás mi sama nepozná."/.

Positivní z se bude narůst počtu těch mladých asociovaných
zlozraků, kteří svedu do ní cestí a vyplacovatými lozky
udržují z a seno státu to, co bude. Inocití strasací porostou
geometrickou ranou s růstem marocního duchovní a každý z nich
radí rad ze své a poj. přizívá přisera se. Vlastně byz máne
tak puritanské sousedy, jako jsou kaxasane a děmci. Armády kra-
vat budou proudit ulicemi a lidé si snad začnou čistit boty,
těma svým spinavým rukama. Vítejte do svých šach.

Hotak

Špiclové jmenovitě i všeobecně ...

Scházívali se po večerech jako oplzlé krysy v kanalizaci, informovali sebe navzájem, donášeli svým prašivým vůdcům, upozorňovali, kuli pikle a intriky /pomáhali v dopravních špičkách a vedli oddíly pionýrů - pomocníků pomocné stráže VB/, o jak záslužná práce, za kterou byli pak hodnoceni a bodováni /soutěžili spolu v socialistické soutěži, plnili závazky. A za co byli taky hodnoceni, bodováni? Treba za pozorování osob známých svými tzv. nekonformními názory a svými pevnými neohroženými postoji vůči nepořádkům, taky je hodnotili za sledování západních turistů, kde se pohybují, s kým mluví a za mapování jízdy v časech těchto turistů a podobně. Řekneme si, jako děti v pomocné škole byli tito, na něž nyní nenacházíme hrubšího slova, ale o to byli horší, že jednali jako nezištná prodloužená ruka StB prostřednictvím VB.

Jsi-li z Buchlovic, jistě ti není neznámé jméno, vlastně přezdívkou Efa, Steiger/umírněný/, Špalek, Sysel aj. Ale jistě taky poznáš Kovářika. Dělá, že neslyší, mnohdy na uších dekorován naslouchacím strojkem se plíží, rozmlouvá, směje se, ale co slyšet potřebuje, to slyší. Co roku se nachodil mezi své věrné donašeče, našeptávače, konfidenty a ve valné většině darebáky, kteří sužovali všechny poctivé lidi. Ale každý si samozřejmě udělal o nich svůj úsudek. Proč se zmiňuji o tomto individuu více. Je to zasloužilý pomocník VB, kterému je přes osmdesát, ale stále mu to šlape s dobrotivým úsměvem na tváři, ale uvnitř s nic dobrým. Vzhledem ke svému věku je to taková špiclovská rarita, člověk, který už nikde šplhat nemusí, který si mohl v klidu chodit na houby nebo aktivně čistit potok od nepořádku, nehledě k tomu, že era komunistického debilismu a jeho agentů a jim podobným vesnickým donašečů skončila.

Náš již jmenovaný stařík, osoba mnoha tváří, aktivní pomocník hnusu se může pyšnit i přízviskem "muž krivé výpovědi". Tupesší i brštětí by mohli zalovit v paměti, ale i ti buchlovští, kteří jej znají méně let, co se do Buchlovic přistěhoval. Stačí vzpomenout na úraz jedné starší invalidní paní, ve kterém tento jako "svědek" vystupoval proti pravdě, aby tomu bylo tak, jak si te hdy práli jeho ideoví chleboďárči, nomenklaturní idioti, kteří mezi námi stále dýchají vzduch, převlékají kabáty, bezpáteřně se prohýbají a mění barvy jako chameleoni a jsou ochotni žrát i svůj starý trus. Jistě, je jich mezi námi mnoho, za zmínku stojí určité i exemplář soudruh Sysel/polda/, o jehož minulých praktických víme všichni dobře.

Zlost vždy cloumala a cloumá každým, kdo v době komunistického zatmění slunce přišel do styku s těmito lidmi /parazity/ nasaženými svými poručíky do řad normálních lidí. Ještě snad větší zlost námi cloumá dnes, když jsme se mnohé o činnosti takových kreatur tmy dovedeli a především tehdy, kdy je potkáme nebo vidíme. Někteří klopi oči studem, jiní hledí stranou, ale další jdou hrde s úsměvem, jako by se nic nestalo. Ale ne!! Nezapomínejme! Neoplácejme, ale připomínejme všem.

Květoš Krystýnek.

TENTOKRÁT NA ZÁPADĚ

/ část devátá /

Ale co, napadlo ho nakonec, furt lepší ožralý, než žádný. Rychle tedy donesl Davidovi láhev whisky. David se spokojeně usmál a za čtvrt hodinky láhev vypil. Collins ho rychle vzal v podpaždí a dderem sestě ho strčil na improvizované jeviště. Davidovi se motala hlava, a proto si musel sednout. Před sebou viděl napjaté obličeje snobů, kteří hladově hltali každou část jeho těla.

"Je mi z vás špatně!" vykřikl do davu. A nelhal. Bylo mu očividně šouflí, i když spíš z whisky.

"Vy držky," pokračoval dál ve svém proslovu, "celé dny neděláte nic jiného, než tady na mě čumíte. Ale svoje prachy vyhazujete zbytečně!"

David byl v opici strašně ukecaný. Navíc ještě pocítil potřebu nějak šokovat ty hnusné parazity.

"Abyste věděli, já vůbec nejsem žádný prašivý rudokožec. Já jsem slušný bílý pacholek!" Po těchto slovech si strhl paruku a obnažil tak své špinavé blondaté vlasy.

"Ty pacholku!" zařval na něho Collins a vyběhl za ním na scénu.

"Co to tady kecáš! Co?!" Pak se obrátil k šokovanému publiku.

"Prosím, omluvte ho. Indiáni, jak všichni víme, si velmi rychle zvykají na alkohol. Tato tradice se, bohužel, nevynula ani Dymající hromadě bizoního trusu. Je to smutné," skončil svůj projev a snažil se urychleně odtáhnout Davida pryč.

"Ale co ta paruka! Nejeme přece slepí!" ozvalo se ze sálu. "To je podvod! Za to budete viset!"

Pod Collinsem se roztřásla kolena. To je konec. Věděl to a nemohl tomu nijak zabránit.

"Lidé, prosím vás," snažil se vzbudit soucit, ale nikdo ho už neposlouchal. V sále se strhla obrovská vřava. Několik lidí chytlo Davida a chtěli ho venku zlynčovat. Jiní se seskupili kolem Collinse a plivali mu na hlavu. Kdoví, jak by to dopadlo, kdyby se na místě neobjevil místní šerif.

"Ticho!" zařval autoritativně. "Případ bude projednán před řádným soudem. Prozatím vyklidte místnost!"

Lidé ho kupodivu poslechli a postupně se trousili ven. Šerifovi pomocníci zajistili Davida, Collinse i jeho ženu a celý spolek odvezli urychleně do blízkého města, kde sídlil soudce. Collins se zaroutil. Jeho sen o cohatství se rozplynul. Neměl ani vstetek, ať už na Davida či na šerifa. Propadl naprosto apatii a přestával vnímat okolí. Hotel mezitím vyklidili a zabezpečili. Lidé se smetnutě vraceli tam odkud přišli s vědomím, že naleteli dalšímu z mnoha podvodníků.

Trojici viníků vsadili ochranci zákona do vězení a počali bystře připravovat soudní proces, který měl být zahájen za tři dny. Místnímu soudci velice záleželo na jeho zdárném průběhu, neboť to byl proces, který vyhrává volby, což soudce potřeboval. Ve vězení zatím panovala, jak jinec, pochmurná nálada. Nancy hystericky štkala v koutku, David vyspával opici a Collins seděl zamyšleně u zdi. Bylo mu jasné, že dostane provaz, ale to ho nijak zvlášť neznepokojovalo. Myslel na Lewise. Najednou viděl jeho náhlý odjezd v nových souvislostech. Lewis určitě věděl, co se stalo s Dymající hromadou bizoního trusu. Dáví, záalí mu na onen svět trochu nepomohl. Collins dospěl k závěru, že když mají odsoudit je, měli by dostat i Lewise. Jenže jak? Před soudem mu nikdo neuvěří. Budou říkat, že se to snaží hodit na druhého. Takže jak z toho ven? Collins na to nakonec přišel a smutně se usmíval. Vytáhl z kapsy u kalhot zlaté plnicí pero - dar guvernéra státu Louisiana - a blok, který měl neustále u sebe. Chvilí přemýšlel a pak napsal dopis následujícího znění:

, pokračování v příštím čísle,

UMRLČÍ MASKA

MC 9c

HOROR

